

Nr 656

**av herr Nordstrandh m. fl.
om upprättande av diplomatiska förbindelser med Vatikanstaten.**

Enligt 1971 års statskalender upprätthåller Sverige diplomatiska förbindelser med 114 stater i olika delar av världen. Bland de suveräna stater med vilka Sverige ej har officiella förbindelser märks Vatikanstaten. Frågan om upptagande av diplomatiska förbindelser med denna stat har genom motioner av representanter för olika partier aktualiserats vid 1967, 1968, 1969 och 1971 års riksdagar, varvid även förekommit en rätt livlig debatt. Motionerna har emellertid ej lett till något slutligt resultat. Vi återkommer därför härmed till 1972 års riksdag.

Såsom skäl för Sveriges upptagande av diplomatiska förbindelser med Vatikanstaten har bl. a. anförts att Vatikanstatens statsöverhuvud, påven, såsom andlig suverän över den romersk-katolska kyrkan leder en världsmakt med synnerligen stort inflytande i olika delar av världen och att Sverige och Vatikanstaten beträffande de stora internationella frågorna har flera gemensamma intressen, som skulle främjas genom direkta officiella förbindelser. Ett upptagande av diplomatiska förbindelser med Vatikanstaten skulle vidare skapa goodwill för Sverige inom den romersk-katolska världen och därmed vara till nytta för vårt land.

Vatikanstaten, vars högt kvalificerade utrikesrepresentation är synnerligen väl underrättad om förhållandena ute i världen, upprätthåller f. n. diplomatiska förbindelser med omkring 70 stater, däribland åtskilliga icke-katolska och icke-kristna länder samt kommunistiska stater som Cuba och Jugoslavien. Med Sovjetunionen pågår förhandlingar om upptagande av diplomatiska förbindelser. Vatikanstaten tar själv icke några initiativ till upprättande av diplomatiska förbindelser med andra stater.

Ett ytterligare skäl för att Sverige upptar diplomatiska förbindelser med Vatikanstaten är den möjlighet till information som direkta officiella förbindelser medför. Med hänsyn till den roll som Sverige spelar och vill spela i internationella sammanhang är goda informationskällor synnerligen viktiga. Av de nordiska länderna upprätthåller Finland diplomatiska förbindelser med Vatikanstaten genom att det finländska sändebudet i Österrike samtidigt är sidoackrediterad i Vatikanstaten. Denna senare ackreditering har visat sig medföra så stora fördelar — ej minst genom värdefulla informationer — att den på finländskt håll betraktas som det viktigare av de två diplomatiska uppdragen. Finlands kostnader

för sidoackrediteringen i Vatikanstaten är synnerligen obetydliga och avser representation och resor.

Vatikanstaten å sin sida är sedan 1960 representerad i de nordiska länderna av en apostolisk delegat i Köpenhamn. I Finland — men bara där — har han även ställning som pronuntie.

I sitt betänkande 1971:5 framhåller utrikesutskottet att erfarenheten visar att de ärenden av löpande natur som förekommer mellan Sverige och Vatikanstaten kan handläggas genom de informella förbindelser som upprätthålls via den svenska ambassaden i Rom, och utskottet kan inte finna att avsaknaden av diplomatisk representation innebär några påvisbara nackdelar.

Det är möjligt att direkta nackdelar, förorsakade av frånvaron av direkta officiella diplomatiska förbindelser, inte kan påvisas, men vad som kan *vimmas*, positivt sett och exemplifierat ovan, genom sådana förbindelser torde utskottet i sin bedömning ha underskattat. Goda förbindelser med Vatikanstaten, som inte bara är informella, kan icke rimligen vara annat än till gagn för vårt land i dess utrikespolitiska agerande.

Närmast till hands liggande — från svensk sida sett — hade naturligtvis varit att i Vatikanstaten sidoackreditera vår beskickningschef i Rom. Nu medger av förstärliga skäl icke Vatikanstaten att i Italien ackrediterade beskickningschefer samtidigt ackrediteras vid Vatikanen. Däremot kan Sverige liksom Finland sidoackreditera sitt sändebud i Österrike. Kostnaderna härför torde bli så små att de kan inrymmas i föreslagna anslag till utrikesrepresentationen.

Under återopande av vad här ovan anförts föreslås

att riksdagen hemställer hos Kungl. Maj:t att frågan om upptagande av diplomatiska förbindelser med Vatikanstaten genom sidoackreditering av Sveriges sändebud i exempelvis Österrike måtte bli föremål för snar prövning.

Stockholm den 26 januari 1972

OVE NORDSTRANDH (m)

SIGVARD RIMAS (fp)

ANDERS BJÖRCK (m)

i Nässjö

ALLAN HERNELIUS (m)

ROLF CLARKSON (m)

